

ԲԱՆԱՍՏԵՂԻՆԿԱՆ

ՀՈՂԵՐԳՈՒԹՅՈՒՆ

ՀՈՂԻՆ ՀՐԱՇԳԸ

Ա.

Հող, կողերուդ արգաւանդ երբոր ոտներըս հրպին,
Կըզգամ տրոփն անանուն զիս խրոովող ուժերուն,
Երբեմն արիւն, հառապա՛յթ, երբեմն անհուն սրբութիւն,
Ձոր գերեզմանն ու երկինք գիտեն այսպէս ետ տալ մեզ:

Հող, կը խօսիս դուն ինծի հազարերանգ Երբներով,
Մէն մի հասիկդ էր երբեմն՝ ունէր հոգի մը աղուոր,
Որ դարձաւ օր մը խորհուրդ, մօրն իր գրկին վաղեմի,
Ինչպէ՞ս պատգամն է անսոս աւանդութեան ալեւոր:

Բոյսերուն մէջ ու ծաղկանց կերպարանով մը ուրիշ,
Կը վերադրինք մենք այսպէս բուրումներու բարբառով,
Ձի հողն այն ծոցն է անհուն ժամանակէն գերիվեր,
Որ մեզ կ'առնէ ու կուտայ այլակերպման հրաւճով:

Եւ եղբային այս դարձող աղուորութեան ընդմէջէն,
Պիտի մարդերն յալիսեան անսր նային ըզձանձով,
Ու ժառանգին համար այդ կանգնին իրար դէմ ընդ դէմ,
Բայց կըրիւն այս չըզադրի պիտի դարեր դարերով:

Պ. ՅՈՒՆԱՊ

ՀՈՂԻՆ ՓԱՌՔԸ

Բ.

Բայց ո՛վ կրցաւ նուանել քու այս խորհուրդը հրգօր,
Սերունդներու բաղձանքին ինկած կտոր առ կտոր.
Ձի կը տանիս ամէն բան, կ'այրիացնես ամէն սէր,
Մեր հոգիէն ու սրտէն կը թաղես մաս մ'ամէն օր: